

Ambientul multimedia a fost întregit cu două boxe aflate în spatele spectatorilor și care infuzau elemente acustice preluate cu opt microfoane de pe scenă și redate, procesat, prin intermediul unor algoritmi de spațializare a sunetului realizați de Cătălin Crețu, incluzând publicul în interiorul unui triumphi sonor

aparitiei unei "găuri negre", într-o reprezentare aproape grafică a unuia dintre cele mai violente evenimente din universul cunoscut.

Lucrarea *Stone's Yearning* a lui **Sebastian Androne** a pus accentul pe gestul macroscopic și pe aleatorismul controlat, titlul reflectând anumite cadre din video-ul propus, în care anumite structuri de beton, sub o anumită perspectivă, apăreau ca niște megaliti încărcate de timp și înțelepciune.

În *Fragmentarium*, „între semnale precise recreem permanent lumea, amestecăm aleator cioburi de memorie acustic-vizuală, compunem texturi de forme, culoare, de sunet și zgomot străbătând virtual teritorii urbane, felii de oniric încarnat cotidian, un colaj contrastant teluric – acvatic – aerian, amalgamăm fragmente de viață și vis, sunăm realitatea pe membrane, metale și lemne” (**Cătălin Crețu**).

Cinci viziuni componistice diferite puse în valoare prin intermediul unor interpretări muzicale de excepție, integrate într-un spectacol multimedia original și unificate prin intermediul noilor tehnologii.

Cătălin CREȚU



magic. Inginerul de sunet Dan Alexandru și maestrul de lumini Dan Bujor și-au adus și ei aportul specific la desăvârșirea actului artistic sincretic.

Așa cum au convenit de la debutul proiectului protagoniștii, lucrările s-au integrat într-un concept unitar, având la bază configurația instrumentală cvasi-identică a pieselor și atmosfera propusă de artistul vizual, fiecare compoziție constituind o altă perspectivă asupra întregului.

Compoziția **Adinei Sibianu**, *Untuned Patterns* aduce în prim plan câteva fragmente tematice care au lungimi diferite, de la 2-3 timpi, până la câteva măsuri (în *ostinato*). Structuri sonore asemănătoare sunt suprapuse parțial sau total și desfășurate în timp în mod diferit. Din aceste îmbinări rezultă variațiuni simultane ale aceluiași texturi ritmice, „condimentate” și delimitate cu/de apariții ale unor *semnale* sonore (sunete singulare, prelucrate în timp real cu ajutorul computerului).

Lucrarea *Mishiba* compusă de **Mihai Măniceanu**, inspirată de „Arhitectul” lui Mircea Cărtărescu, era „o muzică pe care n-o mai ascultai cu urechile, ci cu toată pielea deodată, care-ți umplea canalele venelor de ecouri, cu care îți intra în rezonanță structura osoasă. Ajunsă la creier, la porțile sufletului, ca o doză de mescalină sau ca un dulce păianjen care-și injectează în corpul victimei enzimele dizolvante, această muzică se substituia sufletului și, asemenea unui homunculus perfid, prelua în mâini ferme hățurile trupului.”

Hypernova lui **Mihai Murariu** se referă la colapsul unei stele supermasive aflată la sfârșitul ciclului său de viață. Patru percuționiști - patru dimensiuni ale continuumului spațiu-timp, distorsionate datorită

De dat mai departe

Mi-a făcut o deosebită plăcere să revăd Ansamblul **Partita Radicale** la București. Mi-era dor de tonusul lor, de spiritul lor neconvențional pe care l-am apreciat întotdeauna și de coeziunea de grup a acestor muzicieni creativi și experimentați – Ute Volker (acordeon), Karola Pasquay (flaut), Ortrud Kegel (flaut), Gunda Gottschalk (vioară), Thomas Beimel (violă).

Deși înainte de eveniment, mă întrebam dacă spațiul oferit de festivalul SIMN în Mediateca UNMB este potrivit pentru ei, mi-am dat seama destul de rapid, că era exact ceea ce aveau nevoie pentru a oferi publicului experiența sonoră și de mișcare pregătită. Pentru că, lucrul cu „ruine acustice”, cu amprente, resturi ale trecutului, și-a găsit locul potrivit într-un spațiu nou construit, un spațiu academic, auster, care mie mi-a dat de la bun început senzația de „aseptic”. O dată în plus, oamenii puteau reflecta la importanța contrastului și a tuturor elementelor pe care un artist și le alege pentru un proiect: context, spațiu, oră, lumină și toate condițiile exterioare care pot afecta, pot modela percepția. Iar percepția întregului este extrem de importantă într-o astfel de artă-experiență.

Traseul pe care Ansamblul Partita Radicale l-a propus spectatorilor a adus dinamism și interactivitate

happeningului intitulat *Ars Subtilior*. Sincer, m-am îndoit că eticheta *happening* e cea mai potrivită – pentru că era limpede că existau multe lucruri știute, controlate de artiști în această prezentare, dar, desigur, erau și altele provocate pentru a “se întâmpla” prin alegerile spectatorilor. Urmele sonore lăsate (înregistrate) în diverse camere goale de pe etajul 3 al noii clădiri a UNMB se transformau în exponate ale unui muzeu sonor ce puteau fi vizitate în orice ordine, simultan cu

(*Pastilllus – Der Klangsetzkasten*), Roswitha von den Driesch / Jens-Uwe Dyffort (*Con Sord*), Frauke Eckhardt (*KlangSurfer*), Ulrich Eller (*dreimal Tüten*), Rolf Julius (*auf dem Rücken*), Christina Kubisch (*standgefäß mit stimme*), Tilman Küntzel (*allegorie der schreibtlampe*), Franz Martin Olbrisch (*syphon*) și Erwin Stache (*Klangkästen*), întreaga alăturare de obiecte reprezentând lucrări individualizate ce pot interacționa unele cu altele în măsura în care spectatorul, implicat interactiv atât vizual

cât și auditiv, le conferă – sau nu – o viață proprie. În plus, ideea de joc cu aceste obiecte potențial situate la granița dintre arta plastică și muzică au facilitat publicului (de orice categorie de vârstă ori socială, profesionist sau neprofesionist în raport cu domeniul artistic) contactul direct cu universul creației, familiarizându-l cu postura de co-autor simultan cu cea de receptor al rezultantei provenite din procesul modelării fonice.

Situată într-o încăpăre alăturată, instalația sonoră, intitulată de artistul plastic Ciprian Ciuclea *SIGNAL. 8 MINUTES AFTER.* (2016) a constat în prezentarea



desfășurarea live a “excursiei muzicale” pe coridor. Jocul cu citatul prin cântare, înregistrare și redare cu ajutorul reportofoanelor și transmiterea acestuia mai departe într-o îndeplinire a funcției sale de “lucru de dat mai departe”, au fost cu multă subtilitate și ingeniozitate integrate, comentate, modelate de muzica improvizată ce poartă în continuare marca recognoscibilă a Ansamblului Partita Radicale.

A fost un experiment care a dezmoșit publicul, făcându-l parte aproape activă din proiect. Felicitări muzicienilor excepționali ai acestui grup pe care l-am regăsit proaspăt – atât din punct de vedere al ideilor cât și al realizărilor muzicale.

Irinel ANGHEL

Provocări conceptuale: Instalații sonore și Muzică Video

Din nou sub semnul lui Matrix, al tentației depășirii limitelor naturii, seara de vineri 27 mai din cadrul Săptămânii Internaționale a Muzicii Noi s-a deschis sub auspiciile unei expoziții mobile de artă sonoră. Găzduită în sala Aquarium a Universității Naționale de Muzică, evenimentul a beneficiat de sprijinul Goethe-Institut, producător fiind Deutscher Musikrat, iar curatori Stefan Fricke și Johannes Siermanns. Au expus: Jens Brand și Hans Koch

produsului artistic propriu-zis și a relaționării sale cu perimetrul științific, pornind de la realizarea unei serii



Foto: Marius Văjoița